

ငြိမ်းချမ်းမှု ဆီသို့ (၅)

နိုင်ငံရေး၊ နိုင်ငံတော်အား ပံ့ပိုးတည်ဆောက်ရေး

“လူ” ဟာ မိမိကိုယ် မိမိ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ကိန်းဆိုက်ဘို့ရာ၊ မိမိကိုယ်မိမိ ဆိုတဲ့ အတ္တကို ပါယ်သတ်နိုင်ရပါမယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ တစ်ကိုယ်တော် တော်လှန်နေတဲ့ လူတစ်ဦးအတွက် အစိုးရနဲ့ အစိုးရ ဥပဒေတွေ ဆိုတာ မလိုအပ်ဘူး။ အကုသိုလ်မှု မပြုကျင့်ဘူး၊ လူတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာမမဲ့ဘူး၊ ဘယ်အရာကိုမှ ရန်လိုတဲ့ အမြင်နဲ့ မမြင်ဘူး၊ ဆိုတဲ့ လူသား တစ်ဦး အတွက်- ဘယ်အစိုးရမျိုးက ချမှတ်တဲ့ ဥပဒေနဲ့ မဆို သူဟာ ကိုက်ညီနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အတွက် အစိုးရက ချမှတ်ပေးတဲ့ ဥပဒေရယ်လို့ သီးခြား မလိုအပ်တော့ပါ။ သူကလည်း ဘယ် အစိုးရကိုမှ ကြောက်နေစရာ မလိုပါ။ သူ့မှာ ဘာအပြစ် ဒုစရိုက်မျိုးမှ မရှိဘဲ ဘယ် အစိုးရကမှ အရေးယူလို့ မရ နိုင်ကောင်းပါ။

ဒါပေမယ့် လူဟာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ရပ်တည်ရတဲ့ သတ္တဝါဖြစ်လို့- ကိုယ်တစ်ဦးတည်းက ဘယ်လောက် ကောင်းနေနေ ရံဖန်ရံခါမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ထုထံ ကျသင့်တဲ့ ဒဏ်များက မိမိကိုယ်လည်း ထိသက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကုန်အံ့ကျမ်းတော်က “သင်တို့အနက် အမိုက်ကောင်များ အတွက်သာ သီးသန့်ကျရောက်မည် မဟုတ်သော ဆိုးကျိုးဆက်မှ- စည်းစောင့်ကြလော့။” (၈:၂၅) လို့ သတိပေးထားပါတယ်။ ဆိုလိုတာက အမိုက်ကောင်များ အတွက်သာ သီးသန့်ရွေးချယ်ကျရောက်မည် မဟုတ်သော ဆိုးကျိုးဆက်များမှ ကင်းရှင်း သန့်စင်အောင် မိမိဘက်မှ စည်းစောင့်လျက် သိက္ခာမြဲရမယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းရမယ်၊ မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လည်း ပြုပြင်စောင့်ရှောက်ရပါမယ်။

ဒီနိယာမက ဘာကို ထောက်သလဲ ဆိုရင်- လူသားအတွက် ဆိုးကျိုးဆက် ဖြစ်ပေါ်နိုင်စရာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ (၁) မိမိကိုယ်မိမိ မဆင်မခြင်၊ စည်းစောင့်ခြင်းမရှိ၊ အမိုက်စိတ်ကို လွှတ်ထားပြီး အကုသိုလ်ပေါင်းများစွာကို လွတ်လပ်စွာ ကျင့်ကြံနေတဲ့အတွက် ခံစားရမယ့် မိမိနဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့ ဆိုးကျိုးဆက်၊ (၂) မိမိက ဆင်ခြင်ပါလျက်၊ စည်းစောင့်ပါလျက်၊ ကောင်းမွန်စွာနေထိုင် ကျင့်ကြံနေပါလျက်- ပတ်ဝန်းကျင်ထိ ကိုယ်လည်းငြိ- သလို ခံရမယ့် ဆိုးကျိုး ဆက်ရယ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အစွလာမံသာသနာက လူတစ်ဦးဟာ မိမိတစ်ဦးကောင်း ဖြစ်နေယုံနဲ့ ဆိုးကျိုးဆက်ခေါ် ငရဲက ကွင်း လုံးကျွတ် မလွတ်နိုင်သေးဘူး။ အကယ်၍ လူတစ်ဦးဟာ မည်မျှပင် ကောင်းမွန်နေပါစေ- သူဟာ သူ့ပတ်ဝန်း ကျင်၊ သူ့လူ့ဘောင်အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူ့ရပ်ရွာ၊ သူ့တိုင်းပြည်၊ သူ့နိုင်ငံကို ကောင်းမွန်တိုးတက် စိုပြေလာအောင် တတ်အားသ၍ မသယ်ပိုးခဲ့ရင်- အဲ့ဒီ မသယ်ပိုးပေးမှု သို့မဟုတ် လူနဲ့ လူပတ်ကျင်အပေါ် တာဝန်ပျက်ကွက်မှု အတွက် ပေးဆပ်ရဦးမှာ ဖြစ်တယ်လို့- ထောက်ပြထားပါတယ်။

လူ့ဘောင် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဥပဒေ အရိပ်အောက်မှာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဒေသ (နိုင်ငံ)ကို သယ်ပိုးဝန်ဆောင်မယ့် လူတစ်ဦးဟာ မိမိအတ္တကို မိမိ အရင်အဦး နိုင်နင်းအောင် ပြုပြင်ထားရမယ်လို့ ရှေးဦး ပထမခေါင်းစဉ်တွေမှာ တင်ပြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိ ဆိုတဲ့ အတ္တကို ပါယ်သတ်ပြီး လူ့ဘောင်အတွက် တိုင်း၊ နိုင်ငံ နယ်နမိတ် အတွက် သယ်ပိုးဆောင်ရွက် ပေးခြင်း ဆိုတာဟာလည်း အမှန်တကယ်မှာ ကြီးမားတဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှု တစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံရေးသယ်ပိုးမှုများ

နိုင်ငံရေးသယ်ပိုးမှုများ ဆိုတာမှာ အလွန် ကျယ်ပြန့်လာပါတယ်။ ဒီဆောင်ရွက်မှုများမှာ မိမိကိုယ်တိုင်က မိမိအတွက် မက်မောတတ်တဲ့ အာဏာယဇ်များခြင်း၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖက်တွယ်ခြင်းများ မကုန်ခမ်းသ၍ သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ ကိစ္စရပ် မဟုတ်ပါ။ တနည်းအားဖြင့် မိမိက သိုင်းပညာကို မတတ်မြောက် မပြည့်စုံဘဲ- သူ တစ်ပါး အား သိုင်းပညာဆက်သင်ပေးလို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

တစ်ကိုယ်ရည် ကိုယ်လုံနေသူ တစ်ဦးအတွက် နံပါတ်တစ် မိမိသည် ဘယ်နိုင်ငံသားလဲ၊ မိမိက ဘယ်နိုင်ငံအတွက် အကျိုးသယ်ပိုးပေးရမလဲ- ဆိုတာကို အစွဲလမ်း သာသနာရှုဒေါင့်က ပြန်လည် သုံးသပ်နိုင်ရပါမယ်။ အစွဲလမ်း သာသနာ ရှုဒေါင့်လို့ ပြောရခြင်းက လူမျိုးကို အခြေမခံလို့ပါ။ ဥပမာ အားဖြင့် အာရပ်ဖြစ်လို့ အာရပ်နိုင်ငံသား ဖြစ်ရမယ်။ အင်္ဂလိပ်ဖြစ်လို့ အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံသား ဖြစ်ရမယ်။ ဗမာဖြစ်လို့ ဗမာနိုင်ငံသား ဖြစ်ရမယ်- ဆိုတာတွေက လူမျိုးကို အခြေခံပြီး အဖြေထုတ်ယူမှုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဖြစ်ပေမယ့် အမေရိကန်နိုင်ငံသားတွေ မြောက်များစွာ ရှိသလို၊ ဗမာ၊ ကရင်၊ မွန်၊ ရခိုင် ဖြစ်ပေမယ့် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံသားများ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ သားများ၊ ထိုင်းနိုင်ငံသားများ၊ မလေးရှားနိုင်ငံသားများ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံသားများ၊ အင်္ဂလန်၊ နော်ဝေး၊ ဆွီဒင်၊ ဒိန်းမတ်၊ ကနေဒါ၊ နယူးဇီလန်၊ ဩစတေးလျ နိုင်ငံသားများ ဖြစ်နေတာတွေလည်း အများကြီးပါ။ ဒါကြောင့် အစွဲလမ်းက ပြောဆိုတဲ့ နိုင်ငံသား ဆိုတာ- မွေးရာဇာတိနဲ့ လူမျိုးကို အခြေမခံပါ။

မိမိဟာ ဘယ်အရပ်မှာ နေထိုင်သလဲ၊ အဲ့ဒီ နေထိုင်ရာ အရပ်ကို မိမိရဲ့ အရပ်၊ မိမိရဲ့ဒေသ၊ မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်၊ မိမိရဲ့ နိုင်ငံရယ်လို့ ခံစားရပါမယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ-- အဲ့ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ရပ်ရွာ၊ နိုင်ငံအတွက် သယ်ပိုးရပါမယ်။ ဘယ်သူက မိမိကိုယ် အသိအမှတ်ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မပြုသည် ဖြစ်စေ- မိမိဘက်က မိမိတတ်အားသ၍ သယ်ပိုးနေရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဥပမာ အားဖြင့် မိမိက ဆေးပညာကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်တယ် ဆိုပါတော့- ပြီးတော့ စေတနာ မေတ္တာထားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လူသားများကို ဆေးကုပေးနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာတယ် ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က မိမိကို ကုလားကြီး တစ်ဦးဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဆေးလာမကုဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျမ္ဘာရေး အတွက် အားမကိုးဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အကယ်၍ မိမိက အတ္တကြီးပြီး မိမိလောဘ အတွက်ပဲ ဆေးကုပေးနေပြီး၊ စေတနာ မေတ္တာကင်းမဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေရင်- မိမိဟာ လူတွေမြင်နေတဲ့ သူတို့ လူမျိုးတူ ဖြစ်ပါစေ- မိမိဆီမှာ ဆည်းကပ်ဆေးကုရမှာကို ဝန်လေးနေပါလိမ့်မယ်- အားကိုးအားထားစိတ်လည်း ယုတ်လျော့လာပါလိမ့်မယ်။

အလားတူပဲ၊ ကိစ္စရပ်တစ်ခုချင်းစီက ဘယ်အရေးအရာမှာ မဆို မိမိဟာ ကိုယ်တိုင်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပြီး စေတနာလည်း တစ်ကယ် ဖြူစင်နေတယ် ဆိုရင်- အဲ့ဒီ အရေးအရာမှာ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ရပ်ရွာ၊ နိုင်ငံက လူတွေက အားကိုးလာရမှာ သေချာပါတယ်။ အဲ့ဒီ အရေးအရာ တစ်ခုချင်းစီဟာ နိုင်ငံတော်ကို သယ်ပိုးဝန်ဆောင်ပေးခြင်းထဲမှာ ပါဝင်ပါတယ်။

ဥပဒေရေးဆွဲခွင့်နှင့် ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာကွယ်ခွင့်

အစွဲလမ်းသာသနာက သွန်သင်ထားရာမှာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခု၊ တိုင်းနိုင်ငံ၊ ဒေသ တစ်ခုကို ဘယ်လို ဘယ်ပုံ သယ်ပိုးမယ်၊ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ စည်းကမ်းဥပဒေများနဲ့ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းပေးမယ်-၊ ဖြေရှင်း ကိုင်တွယ် ပေးမယ်-၊ လူ့ဘောင်တစ်ခု၊ နိုင်ငံတစ်ခု မပြိုကွဲ မပျက်စီးရစေအောင် ဘယ်လို ကာကွယ်ပေးမယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို နိုင်ငံရေးဦးဆောင်မှု ကဏ္ဍလို့ ပြောဆိုပါတယ်။

မိမိဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လိုအပ်တဲ့ အခြေအနေမှာ ဒီကဏ္ဍမှာလည်း ပါဝင်သယ်ပိုးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လိုအပ် လာလို့ ခေါင်းရှောင်နေပြန်ရင်လည်း တာဝန်မကျေမှုနဲ့ မိမိကိုယ် မိမိ အကုသိုလ်သင့်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လိုအပ် တယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေကို ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ ဆိုတာဟာ အခရာ ဖြစ်လာပြန်ပါတယ်။

မိမိဟာ မိမိကိုယ်မိမိ အတ္တကို ပါယ်သတ်ထားနိုင်ပြီ။ မိမိရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့အတူ မိမိကျွမ်းကျင်ရာနဲ့ လူပတ် ဝန်းကျင် ကို သယ်ပိုးခါတ်ကူးပေးတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေဘဲ စိတ်စေတနာ ဖြူစင်စွာနဲ့ လူထုကို သယ်ပိုးပေး တယ်။- ဒီအခါမှာ မိမိဘက်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေပေမယ့်-၊ အခြားဘက်က မိမိကြောင့် သူတို့ ထိခိုက် လာရတယ်လို့ သတ်မှတ်ခံစားလာနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ- မိမိဟာ အလင်းရောင်ကို ဆောင်နိုင်တဲ့ မီးတိုင်တစ်ခု ဖြစ်တယ်- ဆိုရင် မိမိရဲ့ အလင်းရောင်က ကျယ်ပြန့်စွာ ခါတ်ကူးပေးလေ၊ အမှောင်ဘက်က အရာများကသေး သိမ်ယုတ်လျော့လာလေ ဖြစ်ပြီး အဲ့ဒီ အမှောင်ထုက အလင်းရောင် ဘက်ကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဒုက္ခပေးလာနိုင်ပါ တယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ ပါယ်သတ်ထားနိုင်သူ တစ်ဦးဟာ မိမိအတွက် ပေးလာတဲ့ ဒုက္ခများကို ဥပက္ခပြုထားနိုင်ရမယ်။ ဒါပေမယ့်-၊ မိမိမဟုတ်သော အလင်းမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် အမှောင်ထုမှ မတရား သဖြင့် ဒုက္ခ မပေးနိုင်ရေးကို ဥပဒေများ ရေးဆွဲပြီး ကာကွယ်ရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခိုင်မာတဲ့ ဥပဒေများက ရှိပြီးသား ဖြစ်တယ် ဆိုရင် အဲ့ဒီ ဥပဒေများကို မိမိကိုယ်တိုင် တိကျ စွာ လိုက်နာရမှာ ဖြစ်ပြီး-၊ မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း တရားမျှတသော ဥပဒေများကို လက်နာတတ် အောင် လမ်းပြပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆက်လက် သယ်ပိုး လိုက်နာစေမယ့် မျိုးဆက်ကိုလည်း မွေးမြူပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် နိုင်ငံတော်အတွက် နိုင်ငံရေး သယ်ပိုးချက်များ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုခေတ်အခါမှာ နိုင်ငံတိုင်းက “ဖတ်လို့ မြင်လို့” အင်မတန် ကောင်းမွန်တဲ့ ဥပဒေများကို ရေးဆွဲထားပြီးသား များပါတယ်။ အဓိက ပြဿနာက အဲ့ဒီ ရေးဆွဲပြီးသား ဥပဒေများကို (၁) ရေးဆွဲသူများ ကိုယ်တိုင်က မလိုက် နာခြင်း (၂) ဥပဒေများကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးခြင်း (၃) ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးစွဲခွင့် အာဏာကို ဆုပ်ကိုင် ထားခြင်း- ဆိုတဲ့ ပြဿနာတွေပါ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ဦးဌေးလွင်ဦး